

Érezni lehet a várakozás enyhe feszültségét a Budvár utcában hétfőn koradélután. A környéken lakók java része az út szélén álldogál kisebb-nagyobb csoportokba verődve, de nem csak a napsütés csalogatta ki őket – ahogy ők fogalmazznak – a néptanács embereit várják. A kerítéseken, szárítóköteleken frissen mosott ruhák és szőnyegek lógnak mindenfelé, de **a szél gyakran hoz ürülék és szemétszagot.**

Orbán Árpád alpolgármester és a városháza lakásosztó bizottsága, **László Szabolcs**, a helyi rendőrség vezetője és

Fülöp-Székely István

műszaki igazgató érkezett a helyszínre néhány rendőr kíséretében, hogy felmérjék a két legromosabb tömbház állapotát.

Első lépés az azonosítás

Az, hogy nagy a baj, távolról is látszik, de ahhoz, hogy bármi változzon itt, a helyzet tisztázása az első lépés. Ki kell deríteni, hogy kik és milyen jogon laknak ezekben a lakásokban, amíg ennyire romos állapotban vannak, nem köthetnek rájuk új bérleti szerződéseket, hiszen korlátok, ablakok hiányoznak, illegális átalakítások történtek – mondja az alpolgármester.

Lenne, aki dolgozzon

Szász Emil fogadja az autóval érkező vendégeket, kezet fog a városháziakkal, a többiek mind az út túloldalán maradnak fürkésző tekintetekkel.

Ha kerülne építőanyag, itt munkaerő lenne, aki dolgozzon, hajlandóak akármit segíteni, többen dolgoznak kőművesként, építkezéseken – mondja a cigányok hallgatólagosan elfogadott vezetője. Csak anyag kellene és egy szakember, aki vezesse a munkálatokat – fűzi hozzá, miközben az egyik lépcsőházba kalauzolja a küldöttséget.

Kívül mállik vakolat a falakról, utólag vágott ajtók, nyílások látszanak, a lépcsőházban az ablakok helyén lyukak tátonganak, a lépcsőfokok összetöredezettek, romosak, korlát nincs. **Itt esett már le ember**

– mondják a lakók, akik kísérik a csapatot.

A szűk folyósókon koromsötét van, alig látni valamit, ajtócsapkodások hallatszanak amint felérünk, néhány gyerek kuncogva köszön a rendőrfőnöknek, mintha már jól ismernék egymást.

Belül is látszik, jónéhány illegális építkezés történt már az épületben, utólag kivágott ajtók, egybenyitott lakások. A legfelső emeleten lakók arra panaszkodnak, hogy a plafon

rendszeresen ázik, és a padlás tele van szeméttel.

Le kéne hordani

– mondogatják. A folyosó végén Boldizsár Margit enged be a lakásába, a plafon helyenként a vizes foltoktól sötét, eredetileg rózsaszín. Ők hatan laknak, két gyerek, szülők és nagyszülők.

„Bokáig érő víz szokott lenni, mikor esik, a balkonon kell kiöntsük, sokszor le sem tudunk feküdni, az ágy, paplan is vizes volt. A szomszéd is ázik, pedig sokat javítottak” – mondja az asszony.

A lakások között valóban vannak felújítottak is, csempe a konyhában, bennebb a franciaágyon alszik két gyerek, **lapostévé, csillogás**, de pár méterrel odébb, a padlásra vezető lépcsőn már lépni is alig lehet a sok szeméttől.

A másik lépcsőházban is hasonló a hangulat,

kint is, bent is sok gyerek nézi kíváncsian, hogy mi történik. Azt mondják, bontsák le? — kérdezi valaki kicsit ijedten.

A tető itt is ázik, tálakba gyűl az esővíz a szekrény tetején Margiték lakásában, ahol heten laknak. „Most akarjuk javítani, a férjem dolgozik” – mondja. Van még néhány család, akik igyekeznek javítani a körülményeiken, a piacon dolgoznak, vagy külföldi munkát vállalnak, az egyikük a vizet is bevezette a lakásba a kocsmából, de a folyosók itt is senki földjeként koszosan, elhanyagoltan állnak.

Többen panaszkodnak, hogy Géza bá', az egyik szomszéd lezárva tart egy lakást, míg a nagy családok egy szobában nyomorognak. Az ajtó valóban zárva, az állítólagos tulajdonos pedig nem akarta kinyitni azt.

Maga ismer engem –

mondja az alpolgármesternek. Maga tudja, gyűjtögető vagyok, így neveltem fel a gyermekeimet. Ahhoz senkinek semmi köze, hogy én mit tartok ott.

„Azt se bánnánk, ha két hónapnyi segílyt visszahúznának, csak újítanak fel a blokkot, s hagyjanak benne a sok aprósággal” – mondják a tömbház előtt álldogálók. Lakbért is fizetnének, ha lenne kinek, de a régi szerződéseket visszavonta az Urbana – állítják.

A látogatáson fellelkesülve Emil bácsi szemetes konténereket kér, mondván, hogy a napokban **megszervezik a nagytakarítást a padláson**, ő mindenkit munkába állít. Többen is bizonygatják, hogy segítenének a felújításban is, csak maradhassanak a lakásokban.

Akinek nincsenek papírjai, és önkényesen foglalt el szobákat a garzonokban, mindenképp mennie kell – szögezte le az alpolgármester, a többieknek megpróbálnak ideiglenes lakhatást biztosítani, ha valóban sor kerül az épületek felújítására.

Egy ilyen épület rehabilitálása szinte annyi, mintha újat építenénk – vélekedik László Szabolcs. Egyszobás, személyazonossági alapján kiadható lakásokat kéne kialakítani, és rendszeresen ellenőrizni őket. A lakosságnyilvántartással azonban még mindig gondok vannak, az itt lakók kb. egyharmadának vagy egyáltalán nincs, vagy nem ide szólnak a személyazonossági irataik. A rendőrség újból tervezi ennek a felmérését, legutóbb 2017-ben volt ilyen akció.

Nyűgöt veszünk át

A polgármesteri hivatal hívására visszaérve a bizottság jegyzőkönyvbe vette a látottakat és szakmai vizsgálatot rendelt el a két tömbháznál. Miután az megvan, akkor lehet forrásokat keresni, hogy megvalósulhasson mindenki álma.

A csendőrség tulajdonában lévő épület miatt felveszik a kapcsolatot az állami szervekkel, hogy adják át a lakásokat a városnak. Lehet, hogy azt mondják, nyugót veszünk át, de felelősséggel tartozunk minden ember iránt, aki Székelyudvarhelyen lakik, ne egy tragédia ébresszen rá minket arra, hogy lépni kellett volna – fogalmazott Orbán Árpád.

További képeket [ide kattintva](#) tudsz megnézni a Budvár utcai állapotokról.